

Stand-upcomedian

WINNAAR VAN HUMO'S COMEDY CUP 2012

De
wonderjaren
van

WILLIAM BOEVA

'Ik in
mijn Mini
Cooper:
dat is een
statement'

Wanneer William Boeva zijn entree maakt in het deftige Antwerpse etablissement van afspraak, ontrolt zich een fascinerend tafereeltje: heel even laat de clientèle de blik op 's lands kortst afgezaagde stand-upcomedian rusten, maar wanneer die ongegeneerd terugkijkt, wendt men de ogen enigszins beschaamd af en doet alsof men helemaal niet aan het kijken was (stelt u zich hierbij het acteertalent van de gemiddelde Vlaamse tv-figurant voor). Het is het onvermijdelijke lot van de dwerg: overal waar hij komt wordt hij aangestaard. Een lot waarbij William Boeva zich – bij gebrek aan een valabel alternatief – lang geleden al heeft neergelegd.

Noud Jansen / Wouter Van Vaerenbergh

William Boeva (23) «Ik ben het nu al zo lang gewoon dat de mensen naar me staren, dat het me weinig of niks meer doet. 'Fuck it,' heb ik op een gegeven moment gezegd, 'ik ben wie ik ben, en ik hoef me nergens voor te schamen.' Wat moet ik anders doen, heelder dagen binnen zitten met de gordijnen dicht? Nee: ik begeef me onder de mensen, en ik probeer vooral ook de humor van de situatie in te zien. Ik vind het bijvoorbeeld best grappig wanneer iemand die ik nog nooit gezien heb nét iets te vriendelijk naar me knikt wanneer ik 'm voor-

bijwandel. Dat gebeurt vaker, hè? Pas op, ik begrijp zo'n reactie: kom ik een neger tegen, dan heb ik ook altijd – heel minniem – die reflex: 'Oei, ik mag hier niet gaan discrimineren.' Onbewust verraad je jezelf dan door een kleine overreactie; door net iets te vriendelijk te gaan doen. En zo bereik je in feite het tegendeel van wat je bedoeling was: die mens als een gelijke behandelen.

»En over humor gesproken: onlangs sta ik met mijn vriendin aan de kassa van de supermarkt, en achter ons zegt een ventje van een jaar of zes tegen zijn moeder: 'Kijk daar mama,

een kleine papa.' (lacht) Superschattig, toch?»

HUMO Heb je altijd zo makkelijk kunnen omgaan met hoe mensen op je reageren?

Boeva «Nee, zeker niet. Vooral in mijn puberteit heb ik er serieuze problemen mee gehad. Maar toen had ik sowieso problemen met alles en iedereen.

»Eigenlijk kan ik mijn jeugd in twee periodes indelen: de periode tot aan de middelbare school, en de periode vanaf de middelbare school. De eerste periode was relatief vrolijk, de tweede was voor het grootste gedeelte kak. Op de lage-

re school heb ik me door mijn handicap nooit buitengesloten gevoeld. Integendeel: er werd bij wijze van spreken gevochten om mijn rolstoel te mogen duwen. Maar op het middelbaar vond ik daar plots amper meer iemand toe bereid. Pubers vinden dat niet cool, hè? Daardoor ben ik vanaf mijn twaalfde heel erg veranderd: ik plooidde me op mezelf terug, vond niks meer leuk, was kwaad op alles en iedereen. Toen besefte ik voor het eerst echt goed dat ik anders was dan de anderen, en dat ik ook altijd anders zou blijven.»

► **HUMO Als kind moet je dat toch ook al beseft hebben?**

Boeva «Nee, toch niet. Ik wist het uiteraard wel, maar echt goed doordringen deed het nooit: als kind richt je je precies meer op positieve dan op negatieve dingen. Nog een geluk, trouwens, want van mijn zesde tot mijn twaalfde heb ik meer tijd in het ziekenhuis doorgebracht dan dat ik thuis zat. Drie keer heb ik me in die zes jaar laten verlengen: onderbenen, bovenbenen en armen.»

HUMO Je hebt je laten verlengen?

Boeva (*knikt*) «Technisch gesproken ben ik een pseudo-achondroplast, wat inhoudt dat enkel mijn ledematen dwerggroei hebben, en dat de rest van mijn lichaam perfect normaal is. Zodoende kregen mijn ouders pas op mijn derde in de gaten dat er iets aan mij scheelde. Je kunt je voorstellen wat voor schok het moet geweest zijn: drie jaar lang hadden ze gedacht dat hun kind perfect gezond was, om dan

‘Als kind heb ik meer tijd in het ziekenhuis doorgebracht dan dat ik thuis zat. Drie keer heb ik me laten verlengen: onderbenen, bovenbenen en armen.’

plots te moeten vaststellen dat het een dwergje was.

»Eerst hebben ze me officieel moeten laten erkennen als pseudoachondroplast: om fraude tegen te gaan, word je daarvoor naar een door de overheid aangewezen arts gestuurd. In mijn geval was dat één of andere dorpsdokter uit *de Vlaanders*, die het razend interessant vond om eens iemand met dwerggroei in zijn praktijk te hebben: dat had hij nog nooit meegemaakt. Dus ja, de camera en het foto toestel werden bovengemaal, en dan ging het van: ‘Kleed hem eens uit, draai hem eens om, laat hem hier eens wat rondstappen.’ Voor mijn ouders moet het verschrikkelijk geweest zijn dat hun kind als een freak werd behandeld.

»*Afijn*, na veel wikken en wegen hebben ze dus besloten om me te laten verlengen, een procedure die in België enkel werd uitgevoerd in een ziekenhuis in Namen. Een nogal complexe aangelegenheid: ze breken je bot op twee plekken, en tussen de breuken monteren ze telkens een pinnenconstructie die aan de buitenkant is verbonden met een soort molentje, om de zaak op te rekken. Elke dag word je één millimeter opgerekt: zo geneest de breuk nooit volledig. Vrij pijnlijk hoor, temeer omdat de hele boel iedere dag schoongemaakt moet worden, en ze het vel telkens weer moeten rechtekken.»

HUMO Hoe moet ik me dat voorstellen, je bot dat op twee plaatsen wordt gebroken?

Boeva «Heel simpel: je wordt in slaap gebracht, en vervolgens komt een vent met handen als kolenschoppen twee keer krák doen. Zoiets moet manueel gebeuren: een gezaagde breuk groeit minder goed aan dan een natuurlijke breuk. Maar daarmee was ik er nog lang niet vanaf, want wanneer je je botten laat verlengen, betekent dat nog niet dat je spieren vanzelf ook langer worden. Zo heb ik in totaal wel veertien of vijftien extra operaties moeten la-

ten uitvoeren, om mijn spieren te laten verlengen. En na iedere operatie moest ik ook nog eens opnieuw leren lopen.

»Eén keer, op mijn elfde, bleek mijn ene been ineens een centimeter langer dan het andere. Grote consternatie bij het verplegend personeel natuurlijk: hoe was zoiets mogelijk? Bleek dat ze per vergissing de pinnenconstructie omgekeerd hadden gemonteerd, met als gevolg dat mijn botten bijgedrukt in plaats van opgerekt werden. Ja, en toen moest die achterstand ingehaald worden, natuurlijk (*zucht*).

»Maar goed, uiteindelijk is het allemaal niet voor niks geweest: aan mijn benen ben ik twintig centimeter langer geworden, en aan mijn armen tien.»

A-VIP IRON MAIDEN

HUMO Was dat niet vreselijk saai, om zo telkens drie of vier maanden in het ziekenhuis te moeten liggen?

Boeva «Ja, maar ik had een goeie afleiding: computerspelletjes. In dat ziekenhuis in Namen hadden ze een Sega Mega Drive, zestien bit, en toen mijn ouders zagen dat ik daar altijd op zat te spelen, hebben ze een kleine spelcomputer voor me gekocht, een Neo-Geo Pocket Color. Fantastisch ding hoor: in die tijd was dat veel geavanceerder dan een Gameboy.»

HUMO Waren computerspelletjes je enige tijdverdrijf?

Boeva «Zo ongeveer wel, ja: gamen is altijd mijn grootste hobby geweest. Na mijn twaalfde, toen alle operaties achter de rug waren, heb ik ook nog wel een tijdje aan sport gedaan, maar dat heeft niet lang geduurd. Met rolstoeltennis ben ik gestopt toen de trainingen werden verzet van twaalf uur 's middags naar acht uur 's ochtends, en aan het voetballen voor mindervaliden heb ik de brui gegeven toen ik merkte dat de term ‘mindervalide’ nogal ruim geïnterpreteerd werd. Begin als dwerg maar eens te sjotten tegen mannen die enkel een arm kwijt zijn: dan

word je om de haverklap overhoop gestampt.»

HUMO Wie waren je helden in je kindertijd?

Boeva «Sonic the Hedgehog, het hoofdpersonage van het gelijknamige computerspelletje: daar was ik zot van. En als tiener ben ik fangeworden van **Seasick Steve**, de bluesmuzikant. Een paar jaar geleden mocht ik vijf minuutjes gaan optreden in de comedytent op Pukkelpop, en toen heb ik hem ontmoet: een geweldig toffe ervaring. Heel typisch ook: elke halve artiest had daar z'n eigen *compound*, maar de wereldster Seasick Steve zat om elf uur 's morgens doodrustig iets te drinken aan een tafeltje in de backstage. Ik ben mezelf gaan voorstellen, en hij was heel vriendelijk en geïnteresseerd. Als je dat vergelijkt met het air waarmee sommige andere artiesten daar rondparadeerden, van die broekventjes die nog niet tot aan zijn enkels komen: schrijnend, hoor.

»Wat later die middag ben ik aan één van de trailers van **Iron Maiden** gaan aankloppen, met de vraag of ik tijdens hun optreden niet in de frontstage mocht staan: ‘Anders kan ik niks zien.’ ‘t Was de manager die me te woord stond, en die was behoorlijk kortaf: ‘Sorry, no way.’ Vijf minuten later zit ik verderop iets te drinken, wanneer ik uit dezelfde trailer een ouwe vent met lang blond haar tevoorschijn zie komen, in wie ik één van de gitaristen meen te herkennen. Ik eropaf natuurlijk: ‘Bent u van Iron Maiden?’ – ‘Nee, maar ik ken wel wat mensen van de groep. Waarom?’ Ik doe die mens dus mijn uitleg, waarop hij er de manager bijroep: ‘Waarom mag deze jongen van jou niet in de frontstage staan?’ – ‘Euh... omdat de frontstage enkel voor de mensen is die op jullie gastenlijst staan.’ – ‘Wel, vanaf nu stáát hij op onze gastenlijst.’ (*lacht*) Toen heb ik dus zo'n officiële badge omgehangen gekregen met de woorden ‘A-VIP Iron Maiden’.

»Eén van de meest memorabele dagen van de laatste jaren, ►

DE WONDERJAREN VAN WILLIAM BOEVA

► als ik er nu aan terugdenk. En dat terwijl mijn optreden in de comedytent nu niet meteen om over naar huis te schrijven was.»

HUMO Wanneer heb je eigenlijk ontdekt dat je grappig was?

Boeva «Een specifiek moment kan ik me niet herinneren, maar in mijn vriendenkring ben ik altijd wel zo'n beetje de grappenmaker geweest. 't Waren ook diezelfde vrienden die me als eersten aanspoorden om eens iets met comedy te doen, maar daar had ik toen nog absoluut geen zin in: ik haatte stand-upcomedy. Zo'n programma als 'Comedy Casino': in mijn puberjaren kon ik er echt niet naar kijken.»

HUMO Vreemd.

Boeva «Ja, maar in die tijd haatte ik alles (*lacht*).

»Ik ben omgeslagen in het zesde middelbaar, toen onze leerkracht Nederlands, een nogal vooruitstrevende *tiep* die ooit nog les had gegeven aan **Alex Agnew**, tijdens de les een dvd'tje opzette van 'Comedy Casino'. 'Hé,' dacht ik, 'dit is precies toch wel plezierig.' Vanaf dat moment begon ik meer en meer naar stand-upcomedy te kijken. En vier jaar geleden heb ik het dan voor het eerst zelf geprobeerd. Plat op mijn bek gegaan, om heel eerlijk te zijn (*lacht*). Het voornaamste probleem was dat ik geen enkele grap over mijn kleine gestalte vertelde: ik had er simpelweg geen grappen over, want met mijn vrienden had ik het nu eens nooit over dat thema – dat was al jaren- en jarenlang een gepasseerde station. 'Man,' zag je de toeschouwers denken, 'heb jij nu niet dóór dat je klein bent, of hoe zit dat hier?' (*lacht*) Kort daarna kwam ik **Han Coucke** en (huidige manager) **Peter Rogiers** tegen en heb ik het roer omgegooid: mijn tweede optreden bestond praktisch uitsluitend uit dwergenmoppen. En ja hoor: instantsucces (*lacht*). Op dat elan ben ik dan verder gegaan, en na een tijdje had ik zo veel zelfvertrouwen dat ik mijn rechtenstudie heb opgegeven om het voltijs als comedian te proberen. Een

behoorlijk dwaze gok, achteraf bekeken, maar tot nu toe heb ik het me nog niet beklagd. Vorig jaar won ik Humo's Comedy Cup – het hoogtepunt van mijn comedycarrière – en in februari gaat mijn eerste avondvullende show in première, 'Megalomaan'. De bedoeling is om er in de lente van volgend jaar zo'n beetje heel Vlaanderen mee aan te doen. Spannend, want het zal de eerste keer zijn dat het publiek voor mij alleen zal komen, en niet voor een hele line-up. Benieuwd of ik de zalen vol ga krijgen.»

HUMO Dat zal wel meevallen, me dunkt: tegen die tijd zul je in heel Vlaanderen bekend zijn. Boeva «Hoezo?»

HUMO Na de zomer doe jij toch mee aan 'De slimste mens'?

Boeva «Man, zwijg stil, ik ben al zenuwachtig genoeg (*lacht*). De mensen denken precies: zo'n stand-upcomedian, die zal wel veel weten. Maar ik weet niks! Ik ben geboren in '89: stel me een vraag over iets dat zich vóór die tijd afspeelde, en ik sla tilt.»

OP DE DAMES

HUMO Was je een goeie student?

Boeva «Viel wel mee. In Nederlands en Engels ben ik altijd sterk geweest; in de rest wat minder. In het middelbaar, op het voormalige Sint-Jan Berchmanscollege in Antwerpen, ben ik wel lange tijd niet graag naar school gegaan. Dat had ermee te maken dat ik niet goed in mijn vel zat, heel zeker, maar 't had ook te maken met de manier waarop ik behandeld werd. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ze me daar liever kwijt dan rijk waren. Om je één voorbeeld te geven: toen ik in het vijfde terecht kwam, werden praktisch al mijn lessen ineens op de vierde verdieping gegeven. Ze hadden daar geen lift, dus er zat niks anders op dan x aantal keer per dag helemaal naar boven te strompelen: tegen de tijd dat ik daar was, was ik bekaaf. Ik ben dan eens vriendelijk aan de directie gaan vragen of het soms niet mogelijk was om en-

kele lokalen van het gelijkvloers te gebruiken, maar daar wilden ze om god weet welke reden niet aan. Toen ik een paar keer door mijn knie ben gegaan op die trappen – ik moest iedere keer enkele maanden thuiszitten om te revalideren – was de maat vol, en ben ik een nieuwe school gaan zoeken. Zo ben ik dan op 'De dames' terechtgekomen, voluit Instituut Dames van het Christelijk Onderwijs, en dat bleek op mijn eerste dag al een goeie keuze: ik werd daar als een koning ontvangen. Ze hadden daar een prachtige salon, waar **Napoleon** ooit nog was geweest – het pronkstuk van de school. De andere leerlingen mochten zelfs niet in de buurt komen, maar ik heb er de sleutel van gekregen, om er doorheen te kunnen wandelen wanneer me dat beter uitkwam om bepaalde lokalen te bereiken.»

HUMO De dames, is dat niet vooral een meisjesschool?

Boeva «Ja, erg veel jongens zaten er niet.»

HUMO Ook wat dat betreft viel je dus met je gat in de boter?

Boeva «Welja, eigenlijk wel (*lacht*).»

HUMO Had je succes bij het andere geslacht?

Boeva «Nee, niet zo veel. Ja, sommige meisjes vonden me wel schattig, maar als het erop aankwam werd het nooit iets. Hoe moet ik dit uitleggen: 't was alsof ze er zich geen rekenschap van gaven dat ik ook gevoels had en verliefd kon worden. Ze schrokken daar precies van, en namen afstand van me. Ik heb heel lang gedacht dat ik pas een

vriendin zou hebben rond m'n dertigste.»

HUMO Zo lang heeft het uiteindelijk niet geduurd.

Boeva «Nee, ik ben nu al twee jaar samen met mijn vriendin. Vreemd genoeg heeft ze m'n pad gekruist op het moment dat ik de meisjes had opgegeven – ik dacht: 'De boom in, ik koop wel een mooie auto in de plaats.' Als je te duidelijk laat merken dat je een lief wil, dan kom je wanhopig over: misschien dat het daarmee te maken heeft.

»Je krijgt soms rare reacties hoor, als je vertelt dat je vriendin van normale lengte is – want dat wil iedereen natuurlijk eerst weten. Eén keer vroeg iemand me of ik me niet gelukkiger zou voelen 'bij mijn eigen soort' (*lacht*). Alsof ik tot een andere diersoort behoort dan mensen met een normale lengte.»

HUMO Je vriendin houdt van Disney, heb ik begrepen.

Boeva «Ja, dat zal wel één en ander verklaren, zeker? (*lacht*) Ze heeft wel humor, hoor: een tijd geleden zijn we eens als Sneeuwwitje en één van de

'Mijn broer John-John, die vier jaar ouder is, heeft altijd veel voor me gedaan toen hij nog thuis woonde: me rondgereden met de rolstoel en zo.'

‘Ik hoef amper iets te verzinnen, bijna alles komt uit mijn eigen leven’

Op vrijdag 26 juli speelt William Boeva een try-out op Prettige Feesten in de Vooruit in Gent. Vanaf 2014 toert hij met een avondvullende nieuwe show.

zeven dwergen naar een verkledpartijtje gegaan. Handig, want ik hoefde me niet te verkleden.»

HUMO Willen jullie kinderen?

Boeva «Op termijn misschien wel, maar nu is het daar nog wat vroeg voor. Ik ben drieëntwintig, zij tweeëntwintig.»

HUMO Hoe groot is de kans dat een kind van jou met dwerggroei geboren wordt?

Boeva «Ongeveer één op drie, heb ik me laten vertellen. Maar ze kunnen dat wel al in een heel vroeg stadium van een eventuele zwangerschap controleren. En daarbij, tegen die tijd zijn we weer zo veel jaar verder: wie weet wat er dan allemaal mogelijk is.»

COLLEGA-DWERGEN HUMO Wat doen je ouders?

Boeva «Mijn ouders zijn allebei gepensioneerd. Mijn moeder is modeontwerpster van opleiding: ze heeft nog voor het Fakkeltheater gewerkt, en ze heeft ook jarenlang de kostuums gedaan op de VRT. En mijn vader is financieel consultant geweest voor verschillende bedrijven, maar dat is lang geleden: hij is vijftientig, vijftwintig jaar ouder dan mijn moeder.»

HUMO Hoe hebben ze elkaar leren kennen?

Boeva «Op café, als ik me niet vergis. Mijn vader zat vroeger vaak in cafés zoals De Muze en het Heilig Huisken, omdat hij zo'n beetje behoorde tot de scène rond **Ferre Grignard**. En omdat mijn moeder op de modeacademie zat, kwam zij ook weleens in die cafés. Zo-doende.»

HUMO Heb je het altijd goed met je ouders kunnen vinden?

Boeva «Ja. Mijn ouders hebben me altijd ingeprent dat ik mezelf niet minder hoeft te voelen dan een ander. Dat heb ik altijd geapprecieerd. En nu zijn ze uiteraard trots op mij.»

HUMO Je woont nog altijd bij je ouders, niet?

Boeva (*knikt*) «Hier in het centrum van Antwerpen. Het huis is enigszins aan mij aangepast.»

HUMO Heb je broers of zussen?

Boeva «Ik heb één broer, **John-John**. Hij is vier jaar ouder, en hij studeert lucht- en ruimtevaart in Delft. *Afijn*, hij is nu juist klaar. Mijn broer heeft altijd veel voor me gedaan toen hij nog thuis woonde: me rondgereden met de rolstoel en zo. Dat is vaak van pas gekomen, hoor: mijn vrienden waren ook weer niet altijd in de buurt.»

HUMO Had jij in je kindertijd eigenlijk vrienden met hetzelfde probleem?

Boeva «Collega-dwergen? (*lacht*) Nee. In België zijn er maar drie andere mensen met pseudoachondroplasia, maar die ken ik niet persoonlijk.»

HUMO Zien jouw lotgenoten je als een rolmodel, denk je?

Boeva «Mmja, misschien wel een beetje. Toen ik vorig jaar Humo's Comedy Cup won, heb ik toch van verschillende mensen met een handicap bedankmailtjes gekregen. En op mijn optredens zie ik altijd wel mensen in een rolstoel in het publiek. Wat ik uitstekend vind, want ik trek me hun lot aan: ik kan echt kwaad worden om al de shit die je als gehandicapte moet verduren in wat toch moet doorgaan voor een beschaafd land. Wist je dat ik tot mijn eenentwintigste om de vier jaar heb moeten laten vaststellen dat ik wel degelijk nog altijd een dwerg was? Anders zou mijn uitkering in gevaar kunnen komen. Wat denken die mensen, dat ik ineens mijn scheut krijg en een halve meter groei?»

»En waar ik me ook aan erger: hier in Antwerpen is er echt niks niemendal aangepast aan de noden van rolstoelgebruikers. Dat is vervelend, hoor! En dan zwijg ik nog over het vinden van een parkeerplaats. Je moet vanmiddag maar eens rondwandelen in het centrum: ik garandeer je dat bijna alle parkeerplaatsen voor ge-

handicapt bezet zullen zijn. En dat heeft niet alleen te maken met het feit dat er te weinig zijn voorzien: het probleem is vooral dat er hier in België veel te veel wordt gesjoemeld met parkeerkaarten. Hoe gaat dat: de bomma heeft geen auto meer, dus de kleinzoon pikt haar gehandicaptenkaart in. Allee, bij mij in de straat komt er altijd een salsaleraar parkeren met een gehandicaptenkaart. Een salsaleraar! (*lacht*) Ik vind: ze zouden die kaarten moeten afschaffen. Zet gewoon een terminal naast die parkeerplaats, waar je als gehandicapte even je identiteitskaart moet tegen houden: dan is er toch geen fraude mogelijk?»

HUMO Terzijde: rijd jij nog steeds rond in een Mini Cooper?

Boeva «Nog altijd, ja. Voor mij is het een statement om in een Mini te rijden: hier ben ik, en het maakt me niet uit of ik word uitgelachen. Wat mensen overigens echt wel doen hoor, me uitlachen. Een tijdje geleden gebeurde het nog: ik stap uit mijn Mini, en een gast aan de overkant van de straat begint me met een brede grijns te filmen met zijn gsm. Toch voos? Niet dat zoiets me nog veel kan schelen, want als comedian doe ik er mijn voordeel mee: vertel zoiets op een podium, en de mensen liggen in een deuk. Dat is altijd al mijn grote winst geweest als komiek: ik hoef amper iets te verzinnen; bijna alles wat ik vertel komt uit mijn eigen leven.

»Nu, op termijn wil ik wel zo'n beetje af van de dwergen-grappen: als komiek moet je jezelf vernieuwen, vind ik. Tot nu toe heb ik het op het podium bijna uitsluitend gehad over wat me de laatste twee, drie jaar overkomen is, terwijl heel mijn voorgeschiedenis, die jaren in dat ziekenhuis in Namen en zo, nog onontgonnen terrein is. Wat denk jij, zou daar genoeg comedy in zitten?»

HUMO 24-karaats comedy gold, William.

Boeva «Ja, dat dacht ik dus ook. Van het geld zal ik me een grote auto kopen (*lacht*).»